

Nr 255.

Av herr **Höglund**, om restitution åt tillverkare av glykos m. m. av erlagd tull för utländsk stärkelse.

Sedan lång tid tillbaka har frågan om stärkelseindustriens ställning i Sverige varit aktuell. Den höga tullen, 20 öre pr kg. eller i allmänhet 100 % av varans pris i utlandet, har gjort, att den viktigaste stärkelsen, potatismjöl, blivit föremål för en ohejdad spekulation inom landet. Det har förekommit år (särskilt under våren 1922) att Sverige exporterat inom landet tillverkat potatismjöl till dumpingpriser, så att brist inom landet uppstått, varefter återstoden sålts till priser, i vilka hela tullskyddet utnyttjats.

Dessutom har under den senaste tiden såväl potatisskörden som potatismjöl-tillverkningen visat tecken till minskning, samtidigt som konsumtionen av potatismjöl för vissa ändamål ökats, mycket beroende av att hemtillverkningen av potatismjöl upphört.

Den disponibla mängden av potatismjöl har naturligtvis i främsta rummet tagits i anspråk för sådana ändamål, där prisfrågan av en eller annan anledning spelar mindre roll. Den potatismjölförarbetande industri däremot, som är direkt beroende av utländsk konkurrens, för vilken priset å potatismjöl motsvarar upp till 80 % av det färdiga fabrikatets värde, har blivit utan råvaror, enär den på grund av utländsk konkurrens icke kunnat betala samma pris för det svenska potatismjölet som övriga konsumenter. De industrier, som på grund härav måste nedläggas, äro glykos- och dextrinindustrierna.

Då det emellertid måste vara till den svenska potatisodlingens fördel, att dessa industrier vidmakthållas för att kunna påräknas som avnämare för svenskt potatismjöl under de år, då överskott därav finnes inom landet, anser jag att åtgärder måste vidtagas för att bereda de potatismjölförbrukande industrierna, som äro *direkt* beroende av utländsk konkurrens, möjlighet att existera även under de år, då något svenskt överskott å potatismjöl saknas.

Jag har i en tidigare motion (191/1921 andra kammaren) i ett annat sammanhang påvisat en väg, som leder till detta mål, och som — såsom förhållandena nu utvecklat sig — med ännu större fog kan tillämpas för de nu nödlidande glykos- och dextrinindustrierna, nämligen restitution å erlagd tull för stärkelse, som användes för tillverkning av glykos och dextrin, även då dessa fabrikat avses för inhemsk förbrukning.

Då avslogs visserligen den återopade tullrestitutionen i ett specialfall —

generaltullstyrelsen medgav dock möjligheten av dess genomförande — delvis med hänvisning till att tull- och traktatkommittén hade ärendet under utredning.

Denna utredning lär nu vara klar, men något beslut torde väl i denna fråga liksom i övriga tullärenden ej kunna tänkas komma till stånd ännu på flera år.

Då det icke kan vara med det allmännas intresse överensstämmande att glykos- och dextrinindustrierna nedläggas, måste under nuvarande extra ordinära förhållanden för dessa industrier även extra ordinära åtgärder vidtagas för att hålla dem vid liv, tills dess riksdagen genom att fatta beslut i samtliga tullfrågor tager ställning till frågan i dess helhet.

På grund härav får jag hemställa,

att riksdagen ville, intill dess en allmän reglering av landets tullfrågor kommit till stånd, bevilja tillverkare av glykos, druvsocker och dextrin restitution för av dem erlagd tull för använd utländsk stärkelse.

Ytterligare handlingar i ärendet komma att tillställas vederbörande utskott.

Stockholm den 21 januari 1924.

C. W. O. Höglund.
